

**TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU**

Na broj: St-1268/2022

Dužnik: ELEKTRONIK CENTAR TRGOVINA d.o.o., Zagreb, Kopernikova ulica 5,
OIB 83632578347

ŽALBA DUŽNIKA

1x.

Prilog:

rješenje VTS RH PŽ-3648/2022 od 28.09.2022. godine

protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu
St-1268/2022-38 od 16.12.2022. godine

U gore označenom predmetu Naslovljeni sud je pobijanim rješenjem posl. broj St-1268/22-38 dana 16.12.2022. godine obustavio predstečajni postupak nad dužnikom ELEKTRONIK CENTAR TRGOVINA d.o.o. za usluge i trgovinu, Zagreb, Kopernikova ulica 5, OIB: 83632578347.

Dužnik unutar zakonskog roka određenog čl. 19. st.2. Stečajnog zakona podnosi ovu žalbu kojom pobija rješenje prvostupanjskog suda u cijelosti kao nezakonito i to:

- zbog povreda odredaba Stečajnog zakona
- zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka
- zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja
- zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Dužnik ističe da je sud prilikom donošenja pobijanog rješenja počinio žalbene povrede i to povrede postupka propisane odredbama Stečajnog zakona, bitne povrede odredaba Zakona o parničnom postupku, odredbe kojeg Zakona se

supsidijano primjenjuju i na stečajni postupak, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava.

Sud je prilikom donošenja pobijanog rješenja počinio bitne povrede odredaba postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a posljedica čega je nezakonitost pobijanog rješenja u cijelosti. Pobijano rješenje nema razloga i ne može se ispitati, te isto nema razloga o odlučnim činjenicama.

Sud je prilikom donošenja pobijanog rješenja počinio povredu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja obzirom da je pogrešno utvrdio da obavljena plaćanja nisu plaćanja nužna za redovno poslovanje dužnika jer ista nije cijenio u dijelu nužnosti prema mjerodavnim odredbama Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi. Nadalje nastavno na opisano pogrešno utvrđenje, sve da je sud i utvrdio da je riječ o plaćanjima koja nisu nužna za redovno poslovanje, potom bi morao cijeniti svijest dužnika prilikom obavljanja spornih plaćanja, što također nije učinio, a što je sve bio u obvezi utvrditi sukladno odredbama Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi. To je odlučna činjenica koju je sud trebao utvrditi prethodno donošenju pogrešnog zaključka o nužnosti spornih plaćanja i potom odluke o obustavi predstečajnog postupka.

Ova tvrdnja dužnika proizlazi i iz odluke VTS RH PŽ-3648/2022 od 28.09.2022. godine, koju dužnik prilaže ovoj žalbi i poziva se na pravno shvaćanje drugostupanjskog suda doneseno u postupku sa istovrsnom činjeničnom i pravnom osnovom.

Dokaz: uvid u rješenje VTS RH PŽ-3648/2022 od 28.09.2022. godine

Ujedno dužnik ističe da prvostupanjski sud nije sukladno odredbama mjerodavnog prava i to čl. 52 SZ-a objavio plan restrukturiranja dužnika, a sadržaj plana je u svakom slučaju sud u dijelu utvrđenja činjeničnog stanja morao uzeti u obzir prilikom donošenja zaključaka iz pobijanog rješenja. Sadržaj plana je sud morao uzeti u obzir cijeneći navode u istom kao odlučne kako u dijelu primjene čl. 67. Stečajnog zakona tako svakako prethodno i u dijelu primjene mjerodavnih odredbi Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi koju mjerodavnu odredbu sud uopće nije niti primijenio.

Sud je ujedno prilikom donošenja pobijanog rješenja počinio i žalbenu povredu pogrešne primjene materijalnog prava obzirom da nije prilikom utvrđivanja odlučne činjenice nužnosti spornih plaćanja primijenio mjerodavnu odredbu čl. 17 Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi. Dodatno se ističe da su odredbe čl. 17. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi propisane za slučaj dužnikove nelikvidnosti, što ovdje nije slučaj jer je dužnik likvidan, pa u tom smislu i procjena izvršenih spornih plaćanja treba biti „blaža“ od propisanih odredbi čl. 17. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi jer je sporna plaćanja izvršio likvidan

dužnik te ista cijeliti uzimajući u obzir i činjenicu likvidnosti dužnika, što sve sud nije cijenio te njegovo rješenje nema nikakvih razloga o ovim odlučnim činjenicama. Dakle, žalitelj ističe da u odnosu na obavljena sporna plaćanja sud nije kao odlučno ocijenio jesu li sporna plaćanja nužna za redovno poslovanje a sve kako je propisano odredbom čl. 17. st. 2. ZFPPN-a, pritom uzimajući kao odlučnu činjenicu u obzir i činjenicu likvidnosti dužnika. Ujedno je citiranom mjerodavnom odredbom propisano da su zabranjene radnje kojima se oštećuju vjerovnici i remeti redoslijed njihovog namirenja u slučaju nelikvidnosti dužnika, pa je stoga sud uzimajući u obzir predmetnu zakonsku odredbu te činjenicu da je dužnik likvidan i ukupan iznos spornih plaćanja u ukupnom iznosu od 6.915,90 kn trebao dati i razloge da li se predmetnim plaćanjima od ukupno 6.915,90 kn oštećuju vjerovnici i remeti redoslijed njihovog namirenja te dovodi u pitanje likvidnost dužnika, što sud nije učinio. Nema niti ijedne riječi u obrazloženju pobijanog rješenja o primjeni mjerodavnih odredbi Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, kojim propustom primjene citirane odredbe mjerodavnog prava je ujedno ovdje dužniku povrijeđeno pravo na pristup sudu, pravično suđenje i obrazloženu odluku.

Dakle, imajući u vidu dužnikov plan restrukturiranja, kojeg sud nije niti objavio a što je bio dužan učiniti temeljem čl. 52. Stečajnog zakona, sud je propustio utvrditi da je osnovni cilj financijskog restrukturiranja isključivo poček isplata tražbina vjerovnicima pri čemu se ne umanjuje tražbina vjerovnika, pa je stoga jasno je da je „sporna plaćanja“ valjalo dovesti u vezu s dužnikovim sadašnjim redovnim likvidnim poslovanjem što je sud sve trebao utvrditi iz dostavljenih izvoda poslovne banke dužnika te zaključno po utvrđenju prethodnog konkretno ocijeniti jesu li sporna plaćanja bila nužna te da li ista u iznosu od 6.915,90 kn predstavljaju radnje dužnika koje bi za posljedicu imale oštećenje vjerovnika, dovodenje vjerovnika u neravnopravan položaj i ugrožavanje likvidnosti dužnika.

Stoga je jasno da pobijano prvostupanjsko rješenjem nema razloga i ne može se ispitati.

Nadalje prilikom donošenja pobijanog rješenja sud je morao cijeliti cjelokupno postupanje povjerenika u ovom postupku, što je sud propustio učiniti. Naime, iz dostavljene dokumentacije po dužniku jasno i nedvojbeno proizlazi da nije točno da su se povjereniku uskraćivali dolasci ili obavijesti.

Upravo suprotno nedvojbeno je da povjerenik nije uopće obavljao svoju dužnost prva 3 mjeseca od otvaranja postupka te da se nije javljao dužniku, nije se očitovao na pismena i izvješća ili tablice FINE ili suda!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!, te se potom ni naredna 2 mjeseca nije javljao dužniku niti se očitovao na dostavljene upite dužnika, izvršena plaćanja, a iz čega je razvidno da je povjerenik postupao protivno odredbama čl. 24. Stečajnog zakona, a kao razlog tj. opravdanje svojih propusta navodi svoju bolest.

Obzirom na opisano postupanje povjerenika koji uopće nije obavljao svoju zakonsku ulogu nije životno i logično tumačiti postupanje dužnika tj. njegovu svijest kod obavljanja spornih plaćanja na štetu dužnika jer njegovo poslovanje niti na koji način prethodno nije bilo kontrolirano od strane povjerenika, već je naprotiv potpuno izostalo pa se stoga sve da plaćanja i nisu nužna, te ista ne ugrožavaju likvidnost dužnika zasigurno se ne može donositi zaključak koji je sud iznio u obrazloženju pobijanog rješenja. Zbog ranijeg postupanja povjerenika koji svoju ulogu nije ispunjavao sve da predmetna plaćanja i nisu nužna ne može se donijeti zaključak da je dužnik obavio plaćanja bez ikakve procjene nužnosti za redovno poslovanje jer njegovo poslovanje povjerenik niti nije nadzirao. Povjerenik, koji obavlja svoju ulogu savjesno, a što ovdje nije slučaj, bi uzimajući u obzir iznos spornih plaćanja od 6.915,90 kn se svakako obratio odgovornoj osobi dužnika te ovu dvojbu riješio na način da od odgovorne osobe dužnika traži, prethodno slanju podneska sudu sa zahtjevom za obustavu ovog postupka, povrat iznosa od 6.915,90 kn na račun dužnika zbog „sigurnosti vjerovnika“ tim više jer dužnik jer je dužnik likvidan.

To bi svakako učinio svaki savjesni povjerenik jer smisao i svrha predstečajnog postupka i **uloga povjerenika i suda nije ovakva kakvom ju je prezentirao povjerenik svojim zahtjevom za obustavu zbog plaćanja iznosa od 6.915,90 kn u situaciji kad je dužnik likvidan, a sud istu prihvatio bez utvrđenja odlučnih činjenica i primjene mjerodavnih odredbi Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi.**

Stoga ovo rješenje predstavlja i grubu povredu prava dužnika na jednakost pred zakonom, pravično suđenje i pristup sudu.

Dakle, žalitelj ističe da sve da je dužnik nelikvidan što nije, opet predmetna sporna plaćanja da su primijenjene odredbe čl. 17 Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi za slučaj ne likvidnosti ne bi zadovoljavale te uvjete.

Naime, iz svih relevantnih okolnosti i dokumentacije koju je dužnik dostavio u spis nedvojbeno proizlazi da se sud nije uopće upuštao u ispitivanje odlučnih činjenica, već je prihvatio tvrdnje povjerenika zbog čega je propustio utvrditi da su sve radnje i plaćanja dužnika izvršene opravdano, temeljem objektivnih potreba za nastavkom i očuvanjem poslovanja, a sve i da nisu nužna sud, imajući u vidu odlučnu činjenicu da je dužnik likvidan, nije utvrdio da li su ista suprotna odredbama čl. 17. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi.

Dužnik ponavlja da je člankom 67. stavkom 1. SZ-a propisano je da od dana otvaranja predstečajnoga postupka do njegova završetka dužnik može obavljati samo plaćanja nužna za redovno poslovanje i ispunjavati obveze iz novog zaduženja koje je preuzeo u skladu s člankom 62.a stavcima 1. - 5. ovoga Zakona. Osim plaćanja prioriternih tražbina, zakonodavac nije izričito definirao koja plaćanja bi bila nužna za redovno poslovanje dužnika pa je definiranje takvih plaćanja prepušteno ocjeni suda uzimajući u obzir

okolnosti svakog pojedinog slučaja. Prilikom ocjene nužnosti izvršenih plaćanja u smislu članka 67. stavka 1. SZ-a sud je dužan primjenjivati opća načela pravnog poretka i predstečajnog postupka te odredbu tumačiti u skladu s njezinim smislom i svrhom te ciljem s kojim je donesena, kao i u skladu s odredbama Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi kojima je uređeno postupanje dužnika u razdoblju nelikvidnosti na koje se prvostupanjski uopće ne poziva u obrazloženju svog rješenja a iste odredbe je morao primijeniti prilikom donošenja odluke odnosno ocjene nužnosti izvršenih plaćanja, a isto nije učinio. **Opisanim propustima prvostupanjski sud je nedvojbeno pogrešno primijenio materijalno pravo jer prilikom donošenja odluke o nužnosti obavljenih plaćanja nije primijenio odredbu čl. 17. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi čime je ujedno počinio i žalbenu povredu nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja a ujedno i bitnu povredu odredbama parničnog postupka jer pobijano rješenje nema razloga o odlučnoj činjenici nužnosti spornih plaćanja pa se posljedično isto ne može ispitati.**

Člankom 17. stavkom 3. propisano je da poduzetnik u stanju nelikvidnosti, **a ovdje dužnik je likvidan**, ne smije poduzimati radnje koje bi za posljedicu imale oštećenje ili dovođenje vjerovnika u neravnopravan položaj. Pobijano rješenje nema razloga iz kojih se može utvrditi da je dužnik izvršenim plaćanjem u iznosu od 6.915,90 kn povrijedio citiranu zakonsku odredbu i ugrozio svoju likvidnost. **Posebno se ističe kao odlučna činjenica da je dužnik likvidan, koju činjenicu sud uopće nije cijenio, pa se zaključci prvostupanjskog suda o odlučnim činjenicama, sadržani u obrazloženju pobijanog rješenja, svode na razinu apsurd.**

Člankom 17. stavkom 4. ZFPPN-a propisano je da se radnjama iz stavka 3. ovoga članka osobito smatraju: preusmjeravanje novčanih i financijskih tijekova na drugu osobu, davanje zajma, isplaćivanje predujma dobiti ili dobiti, isplaćivanje dividende, obavljanje prijenosa prava na treće osobe, osobito na povezana društva. Dakle, izričito su propisane radnje za koje se pretpostavlja da bi za posljedicu imale oštećenje ili dovođenje vjerovnika u neravnopravan položaj, a koje se prvenstveno odnose na preusmjeravanje financijskih sredstava na način kojim se pogoduje trećim osobama, i to u prvom redu članovima dužnika i/ili povezanim društvima. Dakle, nesporno je da ovdje nije riječ o plaćanjima iz članka 17. stavka 4. ZFPPN-a. **Ponavlja se i posebno ističe kao odlučna činjenica da je dužnik likvidan, koju činjenicu sud uopće nije cijenio, pa se stoga i sporna plaćanja trebaju cijeliti u kontekstu činjenice da dužnik i po izvršenju istih likvidan.**

Žalitelj nadalje navodi da nije sporno da dužnik može oštetiti vjerovnike i na neki drugi način koji nije obuhvaćen člankom 17. stavkom 4. ZFPPN-a, ali bi pritom moralo biti utvrđeno i dokazano da je riječ o radnji koja za posljedicu ima oštećenje ili dovođenje vjerovnika u neravnopravan položaj plaćanjem iznosa od 6.915,90 kn, a koja posljedica u konkretnom slučaju uopće ne proizlazi iz navoda povjerenika ni obrazloženja pobijanog Rješenja, a nema niti ijedne riječi u obrazloženju rješenja da je dužnik likvidan koja odlučna činjenica tim više ukazuje na tvrdnje dužnika iz ove žalbe da spornim plaćanjima

nije povrijedio odredbe mjerodavnih propisa.

Stoga žalitelj smatra da se odredba članka 67. stavak 1. SZ-a mora tumačiti u skladu s citiranim odredbama ZFPPN-a te ciljem i svrhom predstečajnog postupka u smislu članka 2. SZ-a, odnosno prvenstveno u smislu zaštite vjerovnika od poduzimanja radnji kojima se pogoduje bliskim osobama dužnika uz omogućavanje poduzimanja radnji kojima se održava poslovanje dužnika, a tek podredno u smislu osiguranja zaštite imovine dužnika od trošenja resursa na robu i usluge koje nisu nužne da bi dužnik redovno poslovao, a zasigurno isplata iznosa od 6.915,90 kn ne udovoljava naprijed iznesenim razlozima te nije ugrozila likvidnost dužnika.

Podredno sve da je sud i utvrdio da sporna plaćanja nisu nužna, a što je propustio točno i ispravno utvrditi, sud bi u tom slučaju trebao cijeliti postupanje povjerenika, koji nije obavljao svoje dužnosti, te obzirom na tu odlučnu činjenicu cijeliti sporna plaćanja u ukupnom iznosu od 6.915,90 kn te svijest dužnika prilikom plaćanja istih te završno i uzročno posljedičnu vezu istih sa oštećenjem vjerovnika i remećenjem redoslijeda njihovog namirenja uzimajući u obzir sadržaj dužnikovog plana restrukturiranja i odlučne činjenice dužnikove likvidnosti.

Dužnik posebno ističe da spornim plaćanjima nije poduzeta niti jedna radnja koja bi imala za posljedicu smanjenje eventualne stečajne mase, pogodovanje i/ili dovođenje pojedinih vjerovnika u neravnopravan položaj te ugrožavanja likvidnosti dužnika. Upravo suprotno, dužnik je uslijed niza poduzetnih poslovnih poteza potpuno zaštitio svoju imovinu, a sve isključivo sa ciljem ispunjenja predloženog plana restrukturiranja i zadržavanja postojeće likvidnosti.

Dakle, radnje dužnika, sve i da jesu protivne odredbama čl. 29 SZ-a sud ih je u tom slučaju morao cijeliti na način da cijeni stupanj svijesti dužnika na način da li je dužnik u trenutku plaćanja istih imao stupanj svijesti o tome da plaća uslugu koja nije nužna za njegovo redovno poslovanje jer iznosom od ukupno plaćenih 6.915,90 kn, sve i da nije nužno zasigurno ne oštećuju vjerovnici tim više jer je dužnik likvidan.

Ovo rješenje stoga predstavlja **grubo kršenje zakona i stavljanje dužnika u nejednak položaj pred sudom u odnosu na druge to iz razloga jer obustava predstečajnog postupka zbog plaćanja iznosa od 6.915,90 kn** u situaciji likvidnosti dužnika isključivo predstavlja grubu arbitrarnost suda koja dovodi u ovom slučaju do povrede niza prava dužnika zaštićenih Ustavom RH i pravnom regulativom EU-a.

Iz svega naprijed navedeno nedvojbeno proizlazi da je prvostupanjski sud propustio pravilno utvrditi tj. pogrešno je utvrdio da je dužnik obavljanjem spornih plaćanja postupao protivno odredbi čl. 67. SZ-a, posljedično čemu je sud i pogrešno primijenio odredbu čl. 64. st. 1. t. 2. SZ-a te obustavio otvoreni predstečajni postupak.

Slijedom svega naprijed navedenog, predlaže se drugostupanjskom sudu ukinuti pobijano Rješenje u cijelosti te predmet vratiti prvostupanjskom sudu na postupanje uz određivanje drugog uređujućeg suca, a potomje dužnik predlaže obzirom na istaknute žalbene povrede koje je sud počinio donošenjem pobijanog rješenja.

ELEKTRONIK CENTAR TRGOVINA d.o.o.
po punomoćnicama: